

Свѣтулката, запретнала ржкави, препасала бѣла престилка, реди трапези, слага сладки гостби и чака гоститѣ. Край нея подскача Катеричката и носи, помага, почитства. Всичко бѣ готово, всичко наредено.

Зачуха се пѣсни, глѣчъ, музика. Изкочи на полянката прѣвъ Зайо, праметна се презъ глава и извика:

— Идатъ гоститѣ! . . . Идатъ! . . .

Свѣтулката грабна фенерчето и припна насреща имъ. Най-напредъ се зададоха музикантитѣ. Следъ тѣхъ пристѣпля гордо-гордо Кума Лиса, подъ ржка съ Котанча. Подиръ тѣхъ Баба Меца подскача, потропва, завърти се, клекне и пакъ подскокне на единъ кракъ . . . Кумчо Вълчо, кривналъ калпакъ, засмѣлъ се до уши, плѣска ржце и подвиква:

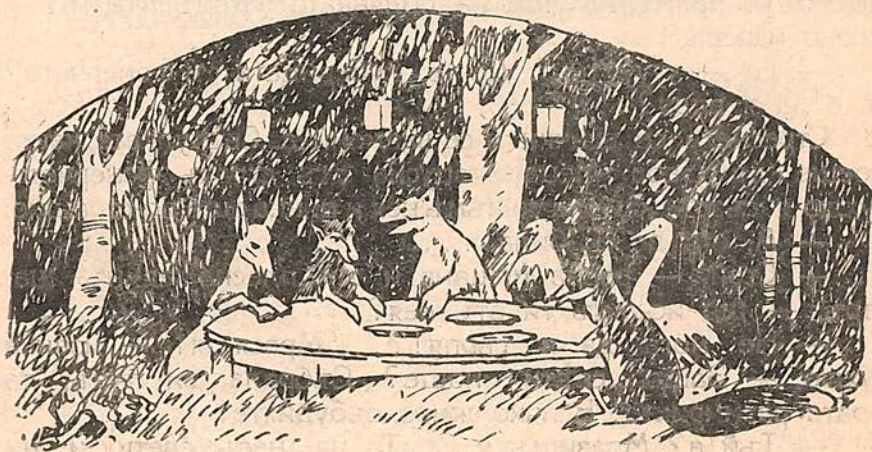
— Хайде! . . . Хайде хопъ! . . . Хайде де! . . .

Пѣтлю пѣе, та гората кѣнти! Пуйо разперилъ опашка, надулъ се, гордо-гордо пристѣпля. Гжсанчо се клати важно-важно. А следъ тѣхъ се проточили: и баба Врана, и леля Сврака, и Щъркльо Дългокраки, и пчелицата, и мравката, и Охльо Бохльо и безброй още други.

Идатъ всички съ пѣсни, смѣхъ, провиквания, та гората ехти.

Свѣтулката ги посрѣща весела, засмѣна.

— Добре дошли! . . . Добре дошли! . . . Заповѣдайте! . . .

III.

Седнаха гоститѣ на трапезитѣ. Баба Меца седна на срѣдата, а до нея Кумчо Вълчо. До Вълча — Марко